

Fiabilitat de les amenaces

Tinc un altre record relacionat amb amenaces. Vaig conèixer el que va ser governador civil de Barcelona durant 10 anys, en Ferran Cardenal. Un dia, a la sortida de l'escola on portàvem els fills, ens vam trobar, i mentre esperàvem ens vam posar a parlar de la tasca de governador civil. Entre les moltes coses que em va explicar n'hi ha una que sempre he recordat: em va dir que cada setmana rebien un o diversos avisos de què hi havia una bomba en un local públic. Algunes eren òbviament falses com per exemple les de joves que tenien exàmens i trucaven dient que hi havia una bomba al seu centre d'ensenyament. El Govern Civil tenia un equip de professionals que avaluava les amenaces, no es podia fer cas de totes i evacuar cada dia un centre comercial, un cine, un hotel, un Institut, etc. sense que la ciutadania tingués una sensació d'inseguretat que resultaria asfixiant. En Cardenal em deia que era la decisió més difícil perquè si alguna de les amenaces hagués sigut real i s'equivocaven no evacuant el lloc, li seria difícil viure amb les imatges de l'explosió que sempre retornarien. Aquesta introducció crec que serveix per analitzar la informació que aquests dies ha desclassificat el govern Sánchez sobre la invasió que va sofrir Ceuta els passats 30 i 31 de juliol. Si el CNI tenia informació prèvia ho havia de comunicar de forma oficial als caps dels ministeris d'Interior i defensa, responsables del control de la frontera. Un whatsapp d'un membre del CNI (no del cap) a un cap de gabinet del govern a Ceuta dient que es detectava activitat a les xarxes sobre un possible salt massiu de la tanca em sembla una informació molt poc fiable a la que poca credibilitat hauria donat qualsevol comitè avaluador d'amenaces. Tampoc he sabut detectar en els papers desclassificats cap informe oficial de la implicació del Marroc més enllà que aquells dies per les festes de la corona hi havia menys policies al carrer, tot estava menys controlat al costat marroquí. A mi sí que em va sorprendre que una quantitat important, sobretot de menors marroquins (prop de 70.000), tornessin voluntàriament a casa seva els dies posteriors a l'assalt. Estaven jugant a veure què passava o era una aposta del Marroc per veure com reaccionava Espanya? I aquí sí que els informes posteriors poden ser d'utilitat. L'informe que la jutgessa Tardón ha demanat a la comissaria d'estrangeria de la Policia nacional deixa molts punts foscos: (1) per què ho demana a una institució que no té agents al Marroc quan hi ha altres institucions que sí en tenen?; (2) per què els demana que no ho comuniquin als seus superiors? Què vol ocultar? Tothom demana coordinació però la jutge demana ocultisme. Dit tot això hi ha dos temes que em preocupen: (1) la mort d'immigrants, més de 100 en les versions més optimistes i (2) per què el govern d'Espanya està tardant tant a donar solucions al problema que suposen una quantitat d'indocumentats vivint al carrer en unes condicions infrahumanes. Sé que la tasca d'identificació i la decisió de si poden quedar-se o són retornats no és immediata i s'ha de fer amb totes les garanties, però això no és motiu per a no donar-los condicions adequades per a viure, no es pot allargar una situació d'interinitat que asfixia els menors i la població local i posa en perill la convivència a Ceuta. L'oposició del PP i les CCAA que governen tampoc ajuda. El fet de no voler acollir menors, única manera d'apaivagar el problema de Ceuta. Demanen col·laboració però la que podrien donar la neguen, una contradicció en si mateix. El PP, seguint la petja de Vox, no vol ajudar a resoldre el problema, només es tracta de confrontar, de dir que el govern ho ha fet malament sense donar cap sortida. Només es pot sortir de la crisi amb col·laboració dels partits espanyols i amb anàlisis rigoroses de les causes i conseqüències.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/09/17/fiabilitat-les-amenaces-134404985.html>